

PROSTITUTES HEROÏNOMANES: L'ESGLAÓ MÉS BAIX

Quan la vena és l'únic «xulo»

Moltes joves drogaaddictes, sense un altre recurs per pagar-se l'heroïna que necessiten, practiquen la prostitució «a peu de carrer», sense *xulo*, la més dura i perillosa.

Fúlvia Nicolàs

Aquest matí Teresa està preocupada. Té la filla petita, de deu mesos, ingressada a l'hospital amb broncopneumònia molt greu. No sap si això pot tenir res a veure amb el fet que la xiqueta va nàixer amb la síndrome d'abstinència, perquè Teresa, vint-i-vuit anys, prostituta, és heroïnòmana de fa alguns anys. És baixeta, d'aspecte malaltís i descuidat, i va vestida d'una manera gens cridanera, amb pantalons i jersei. «Treballa» al barri *xino* de València, de dia, i a la nit trasllada el camp d'operacions al jardinet del Parterre, com moltes d'al-

tres de les que van per lliure, sense *xulo* ni organització al darrere.

El seu «xulo», com diu ella, és la vena, on van a parar, en forma d'heroïna sovint adulterada, quasi tots els diners que guanya. També Lola, jove i bonica, més arreglada, és ionqui, cosa que li impedeix de treballar en una casa de massatges, una sauna o un club selecte, com voldria. Davant d'un café amb llet, al qual seguiran després un rebentat i una coca-cola, Teresa i Lola parlen amb distanciament i, a voltes, amb ironia, no exempta de resignació, sobre el seu ofici.

«Eren quatre homes, tres joves i un vell», explica Teresa. «Van aturar-me al Parterre, cap a mitja nit, i em pre-

guntaren quant cobrava. Si el servei és per als quatre, deu mil pessetes, vaig contestar, i vaig pujar al cotxe amb ells. Em dugueren a la platja, i allí, damunt de la sorra, me'ls vaig fer, un per un, després de cobrar-los de bestreta. Quan vaig acabar amb el darrer, vam tornar a pujar al cotxe, i enfilaren la carretera de Xiva, fins a uns trenta quilòmetres de València. Abans d'arribar, pararen el cotxe a la cuneta i m'exigiren que els tornàs els diners. Jo, és clar, vaig dir que no, però me'ls prengueren de mala manera i em deixaren allí, tirada a la carretera, sense diners...» Sort va tenir Teresa que, poc després, una bona persona la conduís de nou a València, una altra vegada al Parterre, on esperava amortitzar la nit. No trigà a arribar un altre client, «un jove amb bona pinta, que em va dur a sa casa». El xicot, però, després d'utilitzar breument el seu cos, l'amenaçà amb una navalla. «Dona'm tots els diners que dugues a sobre. Els que jo t'he pagat, també».

Teresa creu que fou una trista coincidència, tan mala sort en una mateixa nit, però assegura que aquesta mena de fets —¿robatori? ¿estafa? ¿abús?— són més freqüents del que

Rufians, putes, monges, terroristes, sicaris de la Inquisició i una Celestina jove i seductora parodien una grotesca història de sexe i de mort.

TRAGEDIA FANTASTICA DE LA GITANA CELESTINA
DE ALFONSO SASTRE
GRUPO DE ACCION TEATRAL (GAT)

TRAGEDIA FANTASTICA DE LA GITANA CELESTINA

d'ALFONSO SASTRE

GRUP D'ACCIÓ TEATRAL (GAT)

Sessions especials per a escolars, amb preus reduïts més del 50 per cent.

Informació i reserves: telèfon 332 39 73

STUDIOh!

TEATRE
VALENCIA - CINEMA
C. QUART 23 - VALENCIA

pot semblar. També Lola, fa poc es-tabornida per un client d'una pallissa, ta hingat experiències d'aquesta me-na. Podrien haver-ho denunciat, si no fos perquè Teresa figura en la llista dels «recerca i captura» per haver tractat de cobrar un xec robat amb el qual li pagà un altre client, i Lola no té documentació. De tota ma-nera, quan alguna pros-tituta s'ha decidit a de-nunciar els abusos d'un client, la policia l'ha tractada «a insults, amb grolleries i desconfiança», asseguren. «I és que les bufetades i els exabruptes encara estan a l'ordre del dia», sos-piren.

Lola i Teresa, també, passen sovint pel *tale-go*, encara que no per més d'un o dos mesos cada vegada: petits del-ictes de robatori, com-plicitat o tràfic de dro-gues, mai per exercir la prostitució, que no està penada legalment. Quan ixen de la presó, desintoxicades a la força, tornen a picar-se de seguida. «Ja no per-què ens faça gust, sinó per veure d'aguantar la vida que portem». I, la vida que porten, la por-ten precisament i entre altres coses per poder pagar-se l'heroïna. Se-

senten, per això, com una mica supe-riors a les altres dones del barri, les que treballen per mantenir un *xulo*. «Nosaltres, si més no, treballem per a nosaltres, per al nostre cos...».

I el seu cos el lloguen, unes quantes vegades al dia, per una quantitat que oscil·la entre les mil pessetes «i el llit», per un servei normal i ràpid, i les 5.000 o més si han d'anar a casa del client, o fer algún servei «especial, més complicat o desagradable». No poden triar la clientela, majoritària-ment madura, de baix nivell social i cultural, al *Xino*, i molt variable al Parterre, però sí que refusen els ho-mes molt bruts, «o els que fan molt mala pinta». Teresa assegura que ha tingut entre la seua clientela habitual un capellà masoquista, «que tan sols em demana que l'insulte i el colpege», i Lola, rient, diu que té «en plantilla» un matrimoni benestant i una altra parella «capellà, ell, i monja, ella», que inverteixen molts diners en aques-tes coses.

Els seus clients, «per guapets, nets o generosos que siguen», els fan un fàstic immens, insuportable. «Jo no deixo que cap d'ells em bese», diu Lo-la, «que això és tota una altra cosa». Els clients, això sí, els fan bastant ba-sarda. «Pensa el que suposa pujar a un cotxe amb un tio que no coneixes de res, o amb uns quants, que poden

de veure com havia nascut la xiqueta, pobreta, amb el *mono*».

Més val no parlar de canvis de vida: «¿Què? ¿Com? ¿I quina altra cosa podríem fer?» Lola se'n va anar de casa als quinze anys. La seua família,

El «Xino» de València: «clientela» d'edat i de baix nivell social.

en bona situació econòmica, no en vol saber res. Ella es pica i es prostitueix des dels quinze anys, «i tampoc no vull saber res dels de casa». Teresa, filla de família pobra, sense estudis de cap mena, no veu cap altra possibilitat d'alimentar-se la vena que no siga la prostitució. Entre les prostitutes del carrer no hi ha cap mena de solidari-tat, diuen, «excepte amb una o dues amigues». I dels transvestits o dels «xa-peros», ni parlar-ne: «tan sols ens tractem, i poc, amb els heroïnòmans com nosaltres».

Les escasses ocasions en què tenen oportunitat d'eixir de l'àmbit tancat en què viuen coincideixen, general-ment, amb les periòdiques revisions mèdiques a què es sotmeten voluntà-riament. «I encara, perquè molta gent ens mira amb tant de menyspreu que, la veritat, ens sentim molt mala-ment...». Estan convençudes que el món és hipòcrita i injust, però no veuen la manera de canviar-lo, d'or-ganitzar-se. Ni tan sols pensen d'elles mateixes, com a vegades s'ha dit, que estiguen fent cap gran labor social: «ens guanyem la vida com podem, i prou, ¿no?».

estar bojós, o ser criminals, o no voler pagar-te el servei...». I és que la ma-joria d'ells, ens comenta Lola, «es pensen que pel fet de pagar-te ja tenen dret a tot». Hi parlen poc, amb els clients: els tòpics de sempre. «Ens diuen que si la dona no els comprén, o que amb ella no poden fer determina-des coses, o que estan sols... i nosal-tres, si estem d'humor, els diem que no tenim ningú en el món, que la vi-da és molt dura... quina comèdia!».

Teresa té tres fills, que viuen amb els avis, als quals passa uns quants di-ners de tant en tant. Lola, de divuit anys, no en té. Cap de les dues no pren anticonceptius, «perquè, amb l'heroïna, no serveixen de res», ni guarda cap altra mesura per tal de no quedar-se prenyada. A Teresa, quan tingué el tercer fill, la llevadora li digué que no podria lligar-se les trom-pes sense una complicada instància, i un permís dels pares, i un altre del marit... «Com ho sents, i això després